

המשך סיפור לשבת – "ויקרא שמו בישראל..."

מאת הסופר הרב קובי לוי.

המשך מעמוד 3

את חיך במתנה מבורא עולם, שלח את בכיר מנתחי הראש בארה"ב ליער מרוחק, בדיוק בשניות הקריטיות. אין ספק שהבורא מדבר איתך. דע לנצל את חיך כראוי, להרבות תורה, להרבות חסד, לעשות נחת רוח לבורא עולם".

פרק ב'
תשע"ב ני-יורק.

ברית מילה. למשפחת פולק יוצאי רוסיה, נולד בן במזל טוב. הפולקים תקעו יתד בארה"ב, לאחר שחזרו בתשובה על ידי פעילי אירגון "שובו". זה בנם הבכור. לימדונו רבות חכמי הסוד, כי שמו של התינוק מהווה את מהותו וטורשו, וכי השם ניתן מן שמיא, חשבונות שמים עלומים ונסתרים פועלים על הגיונותיהם של ההורים, וכך נבחר השם.

המוהל אחוז את התינוק הרך בידי ופונה לאב "ויקרא שמו בישראל..." האב מצייץ את השם... "זה הקטן גדול יהיה", מסכם המוהל.

האמא פולק מסמנת לבעלה. "אני לא מאמינה למשמע אוזני, מאיפה צץ לך השם הזה? מעולם לא סיכמנו על כך. דיברנו על שם שונה לחלוטין!"

האב נבוך. "את צודקת אין לך שום מושג כיצד השם נפלט מפי..."

אחרי שהתפזרו האוהדים התפנה האב המאושר אך הניבון מקריאת השם וצילצל לקרובת משפחה בירושלים "לא תאמיני, המוהל שואל אותי ויקרא שמו בישראל...? ואני משיב... זה בכלל לא השם שחכמנו... אולי את מכירה רב צדיק, או איש בעל מעלה בארץ ישראל, הנושא את השם שמואל יצחק?"

קרובת המשפחה נאלמת דום, אחרי כמה שניות של שתיקה היא משיבה "בוה הרגע שבתי ממסע ההלוויה של אחד מאנשי החדס המופלאים של ירושלים, רבי שמואל יצחק שטרן, יהודי גדול שמעשיו הטובים הם לאות ולמופת... ואני יודעת על מה אני מדברת. כי במשך למעלה מ-25 שנים עבדתי במסודותיו...".

לאחר שתאמו שעונים ומנים, התברר כי באופן מפליא ביותר, בדיוק באותן דקות בהן הוטמנה גופתו של ר' שמואל יצחק שטרן זצ"ל בפער הארץ הקדושה, קיבל התינוק הני-יורקי הטרוור את השם שמואל יצחק.

ואגב, 72 שנים חלפו מיום התאונה הקשה ביער האמריקני, עד ליום פטירתו. חסד, בגימטריה 72 ואף אם איננו אנשי סוד ודורשי נסתרות, שומה עלינו להודות עד כמה נשגבות דרכי ההשגחה האלוקית.

פרי קטן מאחורי הסיפור

הסיפור הנ"ל מבוסס על מסכת חייו המופלאה והשופעת אין ספק של מעשיש טובים וחסדים, של הרה"ח שמואל יצחק שטרן זצ"ל, שנפטר לא מכבר, והותיר את בניו נפעמים והמומים לנוכח מאות סיפורי חסד ששמעו מבהלך השבעה.

כנודו של הרה"צ רבי יעקב יוסף הרמן זצ"ל ("הכל לאדון הכל" - סיפרה של נחמה שייך), ספג בבית סבו הרגול ממועבי מסירות החדס למען הפרט והכלל. הוא יסד וניהל ותיחזק במשך עשרות שנים את המוסד "בית פליטות" שהציל אלפי בנות צעירות, שעלו ארצה מכל רחבי העולם, וכן יסד וניהל את בית החלמה ליולדות בקרית יערי.

סיפור זה הינו טיפה בים ומהווה מעין שער תמיר ועולם, למפעל חייו, שהנסתר בו מרובה על הנגלה.

בניו מתעתדים להוציא לאור ספר שיתעד את מפעליו החשובים.

ת.צ.ב.ה.

מילתא דבדיחותא

פיגה אט אקולא

משפחתי של אצל השאכנה הביא מלון. כעבור יומיים הביאה חודשה מהרבה המלון. היום שיש כפיפוח יהיה מלא, ויפיו מפלצת היום שיש האכנה אכן היגה מילואה. אצל שמה אכנה רחש ואחרי קול מהדהד, "אני אוכל כשר ודק..." נמאט אצל כל עוד נפש בו, אחרי כרזה כהוא הוא נפא אכור. אישט של אצל שמה רחשים מוצרים ואמתיים קול מהדהד, "אני אוכל כשר ודק..." נמאט אישט של אצל שאכנה כומוגיה, ואחרי כרזה אכ פיגה נפלה אכור. כען תרדו של אצל שמה אכ רחשים נאק הקול מהדהד, "אני אוכל כשר ודק..." חיד צינק ונמאט אכקמא חויו. קמ הוא נפא אכור. הגיעק של אצל שמה אכ רחשים נאק הקול מהדהד, "אני אוכל כשר ודק..." אנה הגיעק, "sk מה? אני אוכל פיגה אט אקולא..."

נשיקות פיהו

הידושים על פרשת השבוע

"ויאמר ה' אל משה דבר אל אהרן אחיך ואל יבא בכל עת אל הקודש" וכו' (טז ב')

כתוב בגמ' (סוטה ה.) שה' שונא בעלי גאווה ואינו יכול לשהות במחיצתם. אך לעומת זאת ה' שוכן על מי שהוא עניו, כמו שנאמר "את דכא ושפל רוח אנכי אשכון". כלומר שהעניו זוכה להיות במחיצתו של ה'.

ועוד כתוב (חולין פט.) שהעולם עומד בזכות העניו שמשים עצמו כמי שאינו.

ולפי זה מסבירים את הפסוק בדרך הדרש, "ואל" - מי שהוא עניו ומשים עצמו כמי שאינו, **"יבא בכל עת אל הקודש"** יזכה להיות במחיצתו של הקב"ה וכל הזמן יוכל להיכנס בשערי הקדושה. [ויבילו ש']

ניתן להשיג את הספר אצל המחבר במחיר מוזל בפלאפון: 052-760-5619

לתרומות להקדשות ופרסומות חייגו: 052-718-38-66

גמ"ח אביזרי אופניים
כל המוצרים לאופניים חדשים במחירים מוזלים וכן אופניים יד שניה במחירים מוזלים
052-718-38-66

עשיתי את הסגולה של ר' מתיא בן חרש הבטחתי לפרסם ונושעתי
איך עושים?
מכנינים 18 נרות, אשר מדליקים אותם זה אחר זה לפני כל נר אומרים: "נר זה לזכות ר' מתיא בן חרש שיתקבלו התפילות" קוראים פרק פ"ו בתהילים ושמים פרוטה לצדקה כך עושים 18 פעמים. אח"כ קוראים מפרק ק"ט בתהילים לפי אותיות "קרע שטן" מבקשים בקשה אחת ומבטיחים לפרסם בלי נדר.

זכרון יהודה

כניסת השבת: 18:51
יציאת השבת: 19:42
רבנו תם: 20:30
לפי לוח אור החיים-אופק ת"א

מדור חודשי!
בעלון של שבת מברכין.
בעמוד 2.

עלון שבועי לע"נ הבחור יהודה בן שרה ז"ל

חג הפסח

353

ליווג הגנו:

מזל הילה בת חנה, אודליה בת חנה, ששון בן חנה, יעקב בן חנה, מאיר בן חנה, יהודה בן חנה, אריק בן ג'ורג' זוהרה, מוריה בת רחל, מרים בת רחל, רות בת רחל, יהודה בת מירב.

לעילוי נשמת:

הרה"ג רבינו עובדיה יוסף הרב ג'ורג'יה,

הרה"ג רבינו אהרן יהודה לייב בן גיטל פייגא

הרה"ג רבינו שמריהו יוסף חיים בן מרים.

שרה בת מרים אהובה, שושנה בת מרים אהובה, ניסים בן חנה, משה עזיו בן מנוס, מולוק בת אסתר, מרגלית בת לונה, יונה חממה בת יוסף, חנה בת מולוק, מונייר בת מולוק, שמחה בת מולוק, רחמים בן גולבה, משה בן יהודה, אברהם בן עמליה, אלברט בן אדל, עמבר שהנו בת מנוס, ר' יצחק בן עליזה עזיזה.

לרפואה ולהצלחה:

מרים אהובה בת מולוק, שלמה בן חממה, מאיר בן שרה, יהודה בן חנה, רפאל בן ליר, מלכה בת שרה, אליה ציון בן חיה, חיה בת יהודית

לרפוא"ש והצלחה בכל:
יעקב דוד בן שוכרה-
מרים אהובה בת מולוק,
אווה בת חביבה,
מיכאל בן גולדה-
רונית בת מרים,
שאול בן יפת-
ציונה בת רחל,
מירב בת ציונה-
יעל בת מירב,
לע"נ: שלום בן סעדיה*
רחל בת מהדי

לתרומות לעלון-ההנצחות ולתגובות:
052-718-38-66
מאיר נוראני

לילות סדר בהם היה השולחן ערוך בפאר, גביעי כסף נוצצים נצבו עליו ומצות שנאפו בהידור ובדקדוק הונחו עליו בזהירות מרבית. קולו של הרב דוידס נסר את השקט. "ריבוננו של עולם", לחש הרב דוידס, וקולו הקטיפתי צרוד מבכי חנוק, "ריבוננו של עולם. ידוע לפניך שרצוננו לעשות רצונך. צוית אותנו בתורתך הקדושה לאכל מצה ולהמנע מאכילת חמץ, אין אנו יכלים לעשות כן בכלל סכנת נפשות המרחפת מעל ראשנו. ולבנו נשבר בקירבוננו" הרב דוידס, הזדקק במקומו כשפניו משולהבות. "הרינו מוכנים ומזומנים לקיים את מצותך בלב שלם, ולנהוג כפי שצוית עלינו בתורתך הקדושה- יוחי בהם"- שנחיה כדי לקיים את מצותך ולא נמות בהם, כמו שגזרת עלינו -ונשמרתם מאוד לנפשותיכם"- על פי מה שפסקת בתורתך נאכל לחם בחג הפסח הזה. אנא, ריבוננו של עולם, אנו מתחננים בפניך הצל אותנו מן השיעבוד המר והאיום והחוק אותנו בחיים כדי שנגיע לזמן בו נוכל לקיים את מצותך בלב שלם, אמן". הרב דוידס הרים את פיסת הלחם הקטנה וברך בעיניים עצומות(בלי שם המלכות): "ברוך אתה השם אלוקיננו... וצונו על אכילת חמץ..." הוא אכל את הפרוסה ועודד גם את האחרים לעשות כמוהו. הרב דוידס, ובנו אליהו נפטרו זמן קצר לפני שחרור המחנה על ידי צבאות בעלות הברית. אשתו ושתי בנותיו עם עוד 2800 אסירים יהודים, העלו על רכבת בידי הנאצים. הרכבת שוטטה שבועיים ללא מטרה.570 איש נפטרו בה ונקברו בקבר אחים. בתם השבויעים, כאשר בעלות הברית התקרבו מאוד, חששו הגרמנים לעולם ונטשו את הרכבת באחד הכפרים בגרמניה המזרחית בשם טרוביץ. אשתו של הרב דוידס, עלתה לארץ עם שתי בנותיה. נשאר בידיה עותק מן התפילה שחיבר בעלה גיא צלמות. מאז ועד היום מדי שנה בשנה מאספים כל הצאצאים וקוראים ברגש את התפילה בליל הסדר, ומיתוך מילות התפילה הם שומעים שוב כיצד ביקש הרב דוידס מיהודים שבורים לקעם את צו הנצח האלוקי. לחיות ולא למות בהם..

לקבלת העלון במייל שלחו את המילה הוספה לי:
7183866@gmail.com

סיפור לשבת – "ויקרא שמו בישראל..."

מאת הסופר הרב קובי לוי.

ארבעה חודי אישפו, וחדר קבלה. רופאים? מנתחים? מומחים? ניט: אחות קשישה וסניטר צעיר הקבילו את פניהם, ומבוכת ענק החלה לחלחל בהם. ראשו של שמואל יצחק היה מרוסק וזב דם. הם חבשו את פצעיו אך לא נעו בראש. "צז לז", אמרה האחיות "אין לנו את הכישורים והידע לבצע ניתוח ראש...".

"מרחק הנסיעה מכאן לבית החולים המרכזי בניו יורק, הוא שמונה שעות לפחות, טלנטלי הדרך קשים וקשה לי להאמין שהילד ישרוד..." פלט הסניטר. (פלאפונים מסוקים ואמבולנסים עם צוותות מנוטים, לא היו באותם ימים).

יום טוב ואסתר נתקפו בהלם. הסניטר השכיב את שמואל יצחק על מיטת גלגלים והסיעו אותו מחוסר הכרה לחדר פנוי, כרומז, "אין לנו מה לעשות".

"אל תגידו לי שהילד הולך למות?!" זעקה האם "שמואל יצחק, תתעוררו!!! אתה חוזר חי הביתה!!! אתה שומע?!"

יום טוב הגישו לרעייתו ספר תהלים, ולחש לה: "זה עכשיו הזמן לתפילות, היפלא מהשם שלולח לילדנו ישעיהו?!"

במשך שעה ארוכה, ישבו ההורים וזלגים אך שופכים את צקון לחשם לאבא שבשמים, שבנם יקרים ישוב לאיתנו, אך הילד הלך והחוויר, הלך וחייה... ואימת המוות החלה לתקוע יתדות בגופו ובלביו. הנהג הפוענע השאיר את פרטיטיו ננסע.

"ריבונו של עולם", זעקה אסתר מקירות ליבה "אתה יודע שילד הזה יש משימה לעשות בעולמך, הוא ירבה כבוד שמים... אתה תרווה ממנו נחת... אגא השם והשענה נא".

מכונות שברולט חדישה נעצה בפתח בית החולים. רבר כבן 50 גבה קומה לבוש בהידור יצא ממנה ונכנס לצריף. "ערב טוב, באתי לבקר את אמא מה שלומה?" חיך לארחה, אבא הלבשה אותו והזהירה "שמואל יצחק, תשחק, תהנה, אבל בוהירות. כבישים ילדי, אתה לא חוצה לבד, תשחק בחורשה ובמדשאה זה מספיק".

"בסדר אמא, אשחק ביער הגדול שמאחורי חדרנו אולי תפוש ציפור...". אחרי פת שחרית הוא יצא אל האחו. שם הוא גילה אוצר של נמלים ועכבישים, לטאות ואפילו ארנבת... וצב איטי שנשא את ביתו שנולד עמו. אלא שילד הוא ילד, ואזהרות והתראות אינן נופלות על אוזניים קשובות. עינו של הילדון קלטה קרניו של צבי, "כן זה צבי, והנה עופר איילים, אני חייב לתפוש אותם".

שמואל יצחק החל לרוץ, לרוץ לרוץ... עינו תקועות להן בגופן המרהיב של הצבאים המקפצים להם. והופ הנה הוא חוצה את דרך הכורכר. טראאאא!!! משאית מסחרית שדהרה בחוסר זהירות בירידה, פגעה בגופו הזעיר והוא הועף באוויר וגופו ואף ראשו הוטחו על סלע. והוא לא בכה. כי ילדים פצועים קשה וחסרי הכרה... שותקים.

אבל צעקותיה של אמא אסתר ניסרו את הדממה הכפרית. היא ראתה הכל מן החלון, הנהג המזועזע בדק את הדופק, אין דופק, הילד שותת דם, עינו מפולבלות.

אסתר הזעיקה את יום טוב ושניהם בסיוע הנהג הרימו את בנם הפצוע והניחוהו על הכסא הסמוך לנהג, "שלושה קילומטר מכאן ישנו בית חולים", עדכן הנהג בגימגום נוטף רעדה.

"סליחה, אני אשם".

"בית החולים" המדובר לא היה אלא צריף גדול ובו חמישה חדרים.

לפי כ- 72 שנים שנת תר"פ. תושבי ארצות-הברית נוהגים מדי חופש-החג הקיץ לצאת ולנפוש בהרים. נופש לאומי זה שפך למסורת מיוקדת, תכליתו לתדלק ולו במעט את ריגשת הנפש האמריקנית הדוהרת כאחות-טיוור בתאוה בלתי פוסקת להצלחות ממוניות שאין להן קץ.

אך להבדיל בין הטמא לטהור ובין המותר לאסור, ראשי ישיבות, תלמידי חכמים, צורבים, צעירים ומשפחות יהודיות ישירות דרך מחפשים להם פניה מוצלת ואתנחתא חגיגת כדי להמשיך לשקוד אהלה של תורה, ולנהל חיים יהודיים באווירה הפוקרת המתירנית של המדינה שמעריצה הנאיביים מן המזרח ידעו לומר "שהזהב - נעבעך - מתגלגל חופשי חופשי ברחובותיה". נאיביים היו הנינם.

יום-טוב ואסתר ליפמאן יצאו אף הם, ארוזים ממוזודות, עם בנם ילד החמד, שמואל יצחק, ליער שבהרים. את הדרך הארוכה ורבת המתלולים והעליות, מרחק שמונה שעות נסיעה מייגעת מניו יורק הם עשו במונית, שהגיעה והגירה מטחים של עשן אפור מן האגוזו עד שהצליחה להתגבר על מכשולי הדרך ולעגון מותשת, מול בית הארחה הכפרי, שצמרות העצים חסות מעליו בצל קריי ובתלתי עלים בלוריתיים ושובבי-רות.

לבן של שמואל יצחק המה מהתרגשות. הו, כמה שונה המקום הירוק השקט והצונן הזה, מניו יורק האפורה והרועשת. הוא רצה כמו כל ילד בריא בנפשו לטפס על העץ הכי גבוה, להתגלגל על כל הדשאים ולקטוף זר כלניות ולהגישו במתנה לאמא ולומר לה: "אמא, זה מתנה ממני".

"עכשיו לישון", פקדה האם "כבר לילה, אומרים קריאת שמע על המיטה ונרדמים", שמואל יצחק היה עייף. הוא תכנן שבבוקר, מיד אחרי נטילת ידיים של שחרית וברכות השחר, הוא יצא למסע קסום במעבה החורשות הצופנות בחובן סודות וצפנים שאף ילד ניו-יורקי לא פיענח מעולם.

אכן כך. הבוקר פתח את חלונותיו המאירים בציוצי ציפורים. אבא התפלל בבית הכנסת שבבית הארחה, אבא הלבשה אותו והזהירה "שמואל יצחק, תשחק, תהנה, אבל בוהירות. כבישים ילדי, אתה לא חוצה לבד, תשחק בחורשה ובמדשאה זה מספיק".

"בסדר אמא, אשחק ביער הגדול שמאחורי חדרנו אולי תפוש ציפור...". אחרי פת שחרית הוא יצא אל האחו. שם הוא גילה אוצר של נמלים ועכבישים, לטאות ואפילו ארנבת... וצב איטי שנשא את ביתו שנולד עמו. אלא שילד הוא ילד, ואזהרות והתראות אינן נופלות על אוזניים קשובות. עינו של הילדון קלטה קרניו של צבי, "כן זה צבי, והנה עופר איילים, אני חייב לתפוש אותם".

שמואל יצחק החל לרוץ, לרוץ לרוץ... עינו תקועות להן בגופן המרהיב של הצבאים המקפצים להם. והופ הנה הוא חוצה את דרך הכורכר. טראאאא!!! משאית מסחרית שדהרה בחוסר זהירות בירידה, פגעה בגופו הזעיר והוא הועף באוויר וגופו ואף ראשו הוטחו על סלע. והוא לא בכה. כי ילדים פצועים קשה וחסרי הכרה... שותקים.

אבל צעקותיה של אמא אסתר ניסרו את הדממה הכפרית. היא ראתה הכל מן החלון, הנהג המזועזע בדק את הדופק, אין דופק, הילד שותת דם, עינו מפולבלות.

אסתר הזעיקה את יום טוב ושניהם בסיוע הנהג הרימו את בנם הפצוע והניחוהו על הכסא הסמוך לנהג, "שלושה קילומטר מכאן ישנו בית חולים", עדכן הנהג בגימגום נוטף רעדה.

"סליחה, אני אשם".

"בית החולים" המדובר לא היה אלא צריף גדול ובו חמישה חדרים.

מנהג לקנות חטים ולחלקם לעניים לצורך פסח

בשנה אחת, בערב פסח אחר חצות, הגיע גבאי הצדקה אל ביתו של רבי יוסף חריף זצ"ל וסיפר לו שנודע לו על אחד מנכבדי העיירה, ור' נתן שמו, שביתם ריק ואין לו לא מצות, לא יין וגם לא שאר מצרכי החג, שכן הלה ירד מנכסיו ואף אחד לא ידע שמצבו התדרדר והתמוטט. אמר רבי יוסף חריף לגבאי שילך לביתו של ר' נתן ויאמר לו בשם הרב כהאי לישנא: "בליל פסח, אחר התפילה, כשכולם עוברים לפני הרב ומאחלים לו חג שמח ומתברכים שיזכו לשנים רבות, יעבור גם ר' נתן בתוך השורה, וכשיגיע תורו לעבור לפני יקר את פיהו לאוזני ויחוש לי באוזני 'חג שמח', ולא יאמר בקול רם אלא בלחש לתוך אוזני". תמה הגבאי: הן ביתו של ר' נתן ריק מכל, ומה יעזור לו שילחש לאוזני הרב ברכת "חג שמח"? אך חזקה עליו לקיים מצוות הרב, והוא הלך לביתו של ר' נתן ומסר לו את דברי הרב. הגיע ליל החג, התפילה עברה על כל הקהל בהתרוממות הרוח ובאמירת הלל. רק נפשו של ר' נתן הייתה עגומה עליו, והוא אינו יודע כיצד יחוג את פתחו בידים ריקות? לאחר שהסתיימה התפילה נגשו כולם לרב, וכשהגיע תורו של ר' נתן לאחל את ברכת החג, הוא התקרב אל הרב ולחש לתוך אוזנו "חג שמח". ראה הרב שר' נתן לוחש באוזניו, ויאמר בקול רם: אני רואה שיש לך, ר' נתן, דבר סתר אלי. אם כן אני מבקש, אמר הרב, מכל האנשים העומדים כאן לידי להתרחק מעט כדי שאוכל לשמוע את דברי ר' נתן. והרב פנה לר' נתן ושאל אותו לפשר הלחשה, אך ר' נתן לוחש לו שוב: רק רציתי לאחל לרב ברכת "חג שמח". נדקף הרב ואמר בקול רם: "מה אתה אומר ר' נתן? אם כן הכל חמץ? המצות חמץ? היין חמץ? וכל צרכי החג חמץ?! הבינו הקהל שר' נתן, ככל הנראה, שאל את הרב שאלה חמורה בהלכות פסח, והרב פסק לו שהכל חמץ... נגשו כולם לר' נתן ואמרו לו: "ר' נתן אל תעצב! אנו נביא לך מיד את הכל! מיד נביא מצות, יין ובשר". ואכן מיהרו כולם לבתיהם וכל אחד הביא משהו ממצרכי החג, ור' נתן יכול היה לחוג את חג הפסח בחדווה. ולמדנו מהו "משכיל אל דל" - לתת לדל את צרכיו בחכמה ובכבוד.

מים שלנו

הגאון רבי מאיר מרגליות בעל "מאיר נתיבים", שהיה רב בעיר לעלוב, הלך פעם ביום י"ג בניסן עם פנות היום, לשאוב מים שלנו למצות מצווה וכדו בידו. אותו היום היה זמן הפשרת שלגים וכל הדרכים היו משובשות, מלאות בטיט ורפש. במהלך דרכו הרגלית הוא פגע ברבי ייבי, מגיד המישרים שבקהילה, כשהוא נוסע במרכבה וכדו בידו ואף פניו היו מועדות לשאוב מים שלנו למצות המצווה שלו. שאל רבי ייבי את רבי מאיר: "וכי מפני מה הולך כבודו ברגל והלא כל הדרך משובשת ומלאה רפש?" וענה רבי מאיר ואמר לו: "מצווה גדולה זו, שבאה לידי פעם אחת בשנה, אמסור אותה לסוסים?" כיוון ששמע רבי ייבי את הדברים מיד קפץ וירד מן המרכבה, וילכו שניהם יחדיו...

לתרומות והקדשות לעלון חייגו:

052-718-38-66

ילדים יקרים, שימו לב! השבת חג הפסח
 כל הילדים מוזמנים לתהילים המרכזי "זכרון יהודה"
 במקלט ברחוב קהילות יעקב 72 (ליד מסוף האוטובוסים)
 בשעה 2:00 בצהריים

והשבת הגרלה על: ה-פ-ת-ע-ה!
 לתרומות לתהילים חייגו: 052-718-38-66 כאו האהונכס!

העלון מוקדש לעילוי נשמת אימי מורתי: שרה נוראני בת מרים האובה

עולם ההדפסות
 חוברות, ספרים, וכל סוגי ההדפסות במחירים מצוינים
 05484-99-453
 8499453@gmail.com

מוניות דקר
 בהנהלה חדשה
 שירות אמין ואדיב בכל חלקי הארץ
 03-676-8181
 לא גובים תמורה על מנת להשיג שירות

לתיירות וישועות:
 1800-20-22-20

קו הצלת חיים.
 03-748-16-11
קו מניין הצעירים
 המדת שמעון
 03-30-415-72

פיצוחי עישתי
 כל סוגי הפיצוחים והתבלינים
 בהכשר הרב שלמה מחפוד שליט"א
לכבוד שבת קודש!
 בירנבוים 19 בני ברק. 03-6746233